

π. Ανδρέας Κονάνος-“Αγαπώ το παιδί μου”

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

“Αγαπώ το παιδί μου” λέει μια μάνα και το παίρνει συνέχεια τηλέφωνο. Λέει ότι το κάνει από αγάπη. “Να δω τι κάνει, πού είναι”.

Η πραγματικότητα δεν είναι αυτή. Το κάνει διότι δεν αντέχει να της φύγει το παιδί μέσα απ’ τα χέρια και ν’ ανοιχτεί στη δική του ζωή. “Και με ποιους είσαι; Και γιατί αργείς; Και ποιός μιλάει δίπλα σου, ποια είναι αυτή;” Πρόκειται για καχυποψία κι αρρωστημένη σχέση. Αυτό δεν είναι αγάπη. Αγάπη θα πει δόσιμο, θα πει “θέλω ν’ ανοίξεις τα φτερά σου. θέλω το καλό σου”.

Αν έχεις την αληθινή αγάπη, θες μόνο το καλό αυτού που αγαπάς. Κι αυτό, ξέρεις τι κάνει τον άνθρωπό σου; Να σ’ αγαπά ακόμα πιο πολύ. Να μη ξεκολλά από πάνω σου. Γιατί δεν ξεκολλά; Γιατί εσύ τον αφήνεις να ξεκολλήσει. Όταν αφήνεις κάποιον να ξεκολλήσει από πάνω σου, δεν ξεκολλά.

Όταν τον τραβάς με το ζόρι, γίνεσαι απωθητικός και απωθητική. Και πετυχαίνει το αντίθετο. Η αγάπη πάει μαζί με την ελευθερία. “Σ’ αγαπώ, και σ’ αφήνω ελεύθερη, και σ’ αφήνω ελεύθερο να κάνεις ό,τι θέλεις”. Και λες εσύ τότε: “με τόση αγάπη

που μου δείχνεις, με κάνεις και σε θέλω πιο πολύ. Διότι με σέβεται”.

Ο Θεός αυτό κάνει. Μας σέβεται κάθε στιγμή της ζωής μας. Και μας αγαπά, σαν το φως του ήλιου και σαν τη βροχή, που πέφτει παντού. Κάθε μέρα ο ήλιος ανατέλλει για όλο τον κόσμο υπενθυμίζοντας διαρκώς την αιώνια θεϊκή αγάπη.

Όταν βλέπεις τον ήλιο να λάμπει, είναι σα να σου λέει ο Χριστός: “Και σήμερα πάλι σ’ αγαπώ και ας ήσουν ό,τι ήσουν χθες. Και σήμερα σου δίνω ευκαιρία για νέες επιλογές. Κι όταν πέφτει η βροχή Μου, δεν ξεχωρίζει καλούς και κακούς.

Όλους τους δροσίζει.

Όλα τα σπίτια τα ποτίζει.

Όλα τα χωράφια.

Και το δικό σου...”.

Πηγή: oparadeisos.wordpress.com